

nieuwsgierig luisterenden het verhaal doet van de gebeurtenissen in den vorigen nacht.

Hij vertelt, hoe ze als van schrik verlamd, de riemen lieten zinken bij het hooren van de kreet: „de kade breekt door!”

Alleen Zeevang en Bot-Jaap bleven kalm. Zeevang hield met vaste hand het roer en richtte de sloep recht met den kop naar het aandringende water.

„Blijf bedaard, mannen! Houdt de riemen gereed. Bot-Jaap zal wel alleen uitkijken. Past op 't hoozen!”

Nauwelijks had hij 't gezegd, of daar was de golf. De mannen hadden weer wat moed gevat. Daar vloog eensklaps de kop der sloep omhoog, — een golf kwam over, in zijn vaart Jonge Krelis mee sleurend, toen Bot-Jaap hem juist greep.

Allen hadden zich aan 't boord vastgehouden, aan hoozen had niemand gedacht. Diep zonk de achterstevan in 't water; daar zwaaide in denzelfden gang een stuk hout dwars langs de sloep. 't Was een rondhout van de kof, dat door den stroom was mee gesleurd, nadat het scheepje van den dam was opgelicht en met een geweldigen smak gesmeten was en gekraakt op den tegenoverliggenden muur. Het rondzwierende hout had Zeevang geraakt, die buiten boord was geslagen, eer een der overigen gelegenheid had hem te helpen, gesteld al, dat ze 't hadden kunnen doen. Allen toch hadden hunne handen vol met zich zelf, alleen Bot-Jaap had eene uitzondering gemaakt. Die scheen zich met zijn oogen vast te houden en handen en voeten te gebruiken om Jonge Krelis te beschermen.

„Zoo heeft toch het waagstuk niet geholpen,” laat zich Hendrik Vogels, een jong notarisklerkje, hooren: „de kof is aan splinters geslagen tegen het hoofd. Geen een van de bemanning is gered geworden en van jullie: de oude Zeevang dood, Jonge Krelis een paar ribben gebroken en Molm, nou, dat loopt ook op een eind. Jullie lijkt wel gek, om je leven te wagen, voor die eigenwijze Noren!”

„Jij bent een verduiveld misselijk mensch, die haast het leven niet waard is, weet jij dat wel?” voegt Dirk te Mander den spreker toe, met een paar groote stappen op hem aantredend, om hem dan met zijn heldere oogen scherp in 't gezicht te kijken, tot dat Hendrik Vogels een kleur krijgt en, met een paar schoorvoetende schreden wijkende, bromt:

„Dat akelige matrozen pak is zoo gauw aangebrand, dat je maar 't best doet, je mond dicht te houden, als zij in de buurt zijn.”

Een zware hand daalt hem op den schouder, een krachtige greep grijpt hem aan en met half gebogen knieën moet hij zich omkeeren, tot hij verschrikt staart in het felle oog van den stoeren driftkop, Bot-Jaap.

„Luister jij eens, gemeene landpad! Je was altijd te voornaam om met matrozen en dat gespuis om te gaan. — En van al die gemeene, ruwe lui ben ik de ruwste. Laat je dus raden en loop voortaan een straatje om, als je mij aan ziet komen, 'k mocht anders eens tegen je aan loopen en je mooie pakje vuil maken met mijn teerplunje!”

„Laat los! Laat los! zeg ik je!” schreewt Vogels.